

едно за жената на нѣкого. За чужда. По-добре да се убиешъ или да убиешъ нея. Като вампиръ ме засмука. Пиѣ ми кръвѣта. А като си я спомня, като я усѣтя така до мене — задушвамъ се.

*

И така стана.

Една нощъ се промъкнахъ късно презъ задния вхѣдъ въ стаята ѝ. Лежеше на кревата си. Като влѣзнахъ — скочи. Но по всичко разбрахъ, че нѣкой, преди малко, е билъ тука.

— Що си дошълъ? — казва. — Нали думаше не съмъ твоя?

— Та-ка! Да те видя! — отговарямъ азъ, ама стискамъ жѣби да не се издамъ.

— Хайде, отивай си, — казва. — Не те щатая вечеръ.

— Ще си ида — отговарямъ. — Не бързай толкова.

Замълчахме. Гледаме се като звѣрове. Очитѣ ѝ свѣткатъ като на лъвицата.

— Е, кажи нѣщо де, кой бѣше при тебе?

— Не е твоя работа. Вижъ го ти! За всичко смѣтка иска. Да не съмъ ти жена?

— Да не е докторчето?

— Не е твоя работа, казвамъ ти. Хайде, отивай си да ни вдигна ютията.

А мене ми гори въ гърдитѣ. Мжчи ме че е била съ други и пакъ я искамъ. Като я видя само, очитѣ ми въ нея и пламвамъ. Сърдя се, горя отъ мжка и пакъ.

— Слушай, Ирино, — казвамъ — хора сме и всичко става. И звѣроветѣ може да си прощаватъ, та ние ли? Единъ ловецъ разправя веднажъ въ градината такова нѣщо. . . Били. . .

— Не щат ли приказкитѣ. . . Хайде!